

«Door al dat cancelen durven mensen hun mening niet meer geven»

«Ik begin oudemannenvleeste krijgen», zegt Marnix Peeters (61) opeens. Hij lacht en wijst naar de plooiën in zijn elleboog. Maar een oude, zure zak? Neen, zolaat hij zich niet zomaar wegzetten. Hij, die tot jolijt van velen en tot rijd van sommigen wekelijks zijn gedacht zegt in uw krant. Hij, die een nieuwboek uitbrengt: grappig, gulzig en met de gesel op deze dolle tijden: «De lezers van Het Laatste Nieuws hebben een ongeloflijk fingerspitzen-gefühls als er in de maatschappij iets rammet. Die voelen het alser iets *niezjustis*.» Onze columnist, XXL.

Nadine VAN DER LINDEN

Voor een keer krijgt hij niet de pen, wel het woord. We spreken Marnix Peeters via een videoverbinding richting zuiden, want hij verdeelt zijn tijd tussen Mortsel en de Franse Pyreneeën, tussen courgettes kweken en taalbuitelarij. Beide hebben dit jaar oogst voortgebracht: Peeters' nieuwste roman heet 'De schandalige studententijd van Emma Mus' (18). Dertelend in een bad van woorden als 'flurk' of 'memmen', en vaak al zotjes de waarheid zeggend, neemt studente Emma ons grinnikend mee naar de unief, vol personages van diverse pluimage. Zonder pardon. Want: «Dik is dik en een hoertje is een hoertje», meldde Peeters onlangs al in zijn column. «En kaal is kaal. Ik ben zelf een kale, hoe zou ik het anders noemen?», slaat Peeters voor dit interview de hand aan de ploeg. «On-harig, of zo? Dat helpt toch geen mens vooruit!» Toch willen we weten waar

hij de lijn trekt: wat is vrije meningsuiting en wat is kwetsend? «Kijk, kwetsen is in the eye of the beholder», zet hij zijn visie uiteen. «Het is het gevoel van de ander en daarom niet noodzakelijk de intentie van de één. Ik zag gisteren een kaart van Vlaanderen voorbijkomen met de historische namen van steden. Daar waren lieve termen bij zoals Maneblusser, maar ook scherpe en vettige: Brugse Zot, Keikop, Olieboer... Dat ge denk: amai, als ge daar woont, (schattert) Maar daar wordt ter plekke nog eens mee

«Er zijn schrijvers die denken dat de ontleding gaat ophouden als zij nóg maar eens 20.000 euro krijgen»

MARNIX PEETERS

gelachen, of dat wordt een geuzennaam, dus ik ben het er niet helemaal mee eens dat woorden op zich zelf allemaal zo kwetsend zijn. Dat ligt ook bij de ander.»

Doevakantie in Bali

«Natuurlijk bestaan er ambetante mensen vol haat. Daar moeten we streng tegen optreden», vervolgt hij. «Maar nu zijn we in een tijd beland... Zelfs politici die goed lijken te beseffen voor welke reusachtige berg werk we staan en die zich redelijk in het midden ophouden, zoals een Bart De Wever of Maurits Vande Reyde, worden fascist genoemd. 'Nazi!' Ge zijt altijd onmiddellijk iéts. Er is geen rustig pluralisme meer en dat maakt het moeilijk om uw maatschappij te doen functioneren.»

«Die lichtgeraaktheid, ze heeft volgens mij te maken met een zekere vervetning. Een zomervakantie toen ik jong was, dat was: in een boom zitten en eens in de beek vallen. Er was één jongen, de notariszoon, die naar het zuiden van Frankrijk was gegaan. Nu zal het bijna omgekeerd zijn en zit er nog maar ene in een boom. Er zijn zeker mensen die het moeilijk hebben, maar niet in de hogere échelons, die het dan nog vaak voor het zeggen hebben. Als mensen zich daar niet meer met de doevakantie in Bali kunnen onderscheiden, dan wel met hun morele verhevenheid. (doet een zuinig mondje na) 'Wij zeggen niet meer...»

«En neen, ik ga ook niemand moedwillig en met twee voeten vooruit beledigen, dat ligt niet in mijn aard. Ik stap op café niet op iemand toe en zeg: 'Hé dikke.' Maar ik mag toch 'dik' schrijven als een personage in mijn romans 130 kilo weegt? Ik ben een verhalenverteller. Ik heb eens geschreven in 'De Morgen', toen daar nog geen haan naar kraaide, maar nu denk je al drie keer na, maar ik beschreef dus dat ik eens voor het rode licht

stond in Oud-Berchem. Een jonge allochtoon zat in een wagen in zijn onderlijke en naast hem zat zijn verloofde. Of zijn moeder, of zijn dochter, ik weet het niet, je kon dat niet eens zien, het was in elk geval een vrouw.» «Hij zat daar met zijn marcelleke uit zijn broek, zij was volledig verpakt. Wel, dat shoc-keerde mij. Zo behandel je niemand, vind ik. Laat jij je zo behandelen? Neen. Mijn moeder ook niet hoor, in de jaren 50. 'Ja maar! De nonnikes!', pruttelen de mensen dan. Kijk, de nonnikes, dat was een andere tijd, die zijn al lang dood. De maatschappij moet dit debat voeren, dit gaat over menselijkheid en ontvoogding en dingen waar we heel lang en hard voor gevochten hebben. Dat is geen racisme.»

Eeuwig promoten

«Dat ik wat verder van Vlaanderen zit, is een goede manier om in mijn vak te staan», sielt hij. «Er zijn wel eens mensen die verwijfend zeggen: 'Ginder op dienen berg heb je gemakkelijk praten!' Misschien wel, maar ik krijg hier natuurlijk wel bezwel waaraan ik kan afmeten wat er in Vlaanderen leeft. En ik volg alles. Allez, laatste: in de gazet stond een man die drie mannen, drie partners had. Mijn vrouw bekeek dat en zei: 'Dit had ik precies niet hoeven te zien.' (schattert) En ik vrees dat 98 procent van de Vlamingen denkt: waarom

zou ik zoiets moeten weten? Hebben we geen maatschappij gecreëerd waarin aberraties en uitzonderingen te veel de microfoon krijgen? Die mannen mogen hun leven leiden zoals ze willen, laat ze doen. Maar dat eeuwige promoten van 'relatievormen'... (zucht) Er is ook nog de 18-jarige middelmeeld-mens die gewoon naar één goede partner verlangt, hè.» «Nog zoiets, iets anders dat buitenproportioneel veel aandacht krijgt: genderdysforie. Puberteitsremmers aan tieners geven die worstelen met hun gender? Ik denk dat het merendeel van de Vlamingen denkt: 'Mannen, pas eens wat op met die dingen! Pomp dat niet te rap in 12-jarigen!' Ik zou mezelf geen conservatief noemen, ik ben libertarier, ik hang de linkse noch rechtse kerk aan. Maar een zeker conservatisme mag.»

Als woke doorschiet

«Ben ik door zulke meningen vrienden verloren? Door mijn columns? Ja. Helas. Twee daarvan waren zelfs niet van de minsten en ik had het niet zien aankomen. Ik begrijp eigenlijk nog altijd niet waarom wij niet gewoon konden blijven discussiëren. Alsof er meteen een snorretje moet worden getekend op iemand. 'Ge wordt oud', hoor je dan. Dat klopt, ik begin zelfs van de oudemannenvleesjes te krijgen, rimpels als ik mijn arm

«Ik trek mij op aan televisieprogramma's als 'Nonkels' en 'De ideale wereld', dat zijn lichtpuntjes. Die lachen nog met álles»

MARNIX PEETERS

draai, precies mijn bomp. (lacht) Maar oudere mensen mogen een stem houden in het debat, vind ik. Een ander verwijt is: ge zijt zuur. Voor mij zijn dat stuiptrekkingen van mensen die voelen dat hun rijk uit is. Er zijn veel individuen die de voorbije decennia subsidies hebben kunnen aantrekken en opdoen, maar die vetpotten gaan herverdeeld moeten worden over rolsstoelgebruikers en openbaar vervoer en oorlogsdreiging en andere echte noden. Niettemin zijn er schrijvers die denken dat de ontleding gaat ophouden als zij nóg maar eens 20.000 euro krijgen.»

«Als ik zulke dingen schrijf, voel ik een zekere opluchting in de reacties op HLN. Dat ontroert mij. Mensen zijn slimmer dan sommigen lijken te denken. De lezers hebben een ongeloflijk fingerspitzengefühls als er ergens iets rammet. Die voelen dat, als er iets *niezjustis* is. Bijvoorbeeld als woke doorschiet. 'Alle witte mannen naar achteren!' Wie volgt zo'n bevel eigenlijk op? Alleen de egerlijkste mannensoort. Zo van die *aanschuikers*. Zij die zacht gaan meedanken en meedoen met de vrouwjes die zoiets roepen.»

«De mensen die nog gezond verstand hebben worden verpletterd door dat *clubkes*, komt hij op dreef. «Als ik openlijk duimpjes krijg op mijn columns of Facebookfoto's, komen die zelden van namen uit de culturele sector of van de gestelde lichamen. Veel van die mensen sturen mij wel rechtstreeks privéberichten, soms zelfs met info. Maar telkens met de uitdrukkelijke vraag: noem mijn naam niet. Ze durven niet. Dát hebben we dus gecreëerd met al dat cancelen en zo. Hadden we dit voor ogen toen we de progressieve maatschappij vormgaven?»

Apen en onnozelaars

«Ik vond dat de ontvoogding volop bezig was, ik heb ze zelf weten gebeuren in de nochtans strenge en duffe colleges van Vlaanderen. Wij werden bijvoorbeeld aangeleerd – nota bene door paters en pastoors! – dat homofilie iets was waar we op een andere, vrijere manier moesten nadenken. Ik ben opgegroeid in die almaar groter wordende sfeer van verlichting. Nu staat die onder druk en dat veronttrust mij. Omdat er apen en onnozelaars zijn die blijven volhouden: er is geen probleem. Al zijn er ook positieve signalen. Ik trek mij op aan televisieprogramma's als 'Nonkels' en 'De ideale wereld', dat zijn lichtpuntjes. Die lachen nog met álles.»

Zoals Peeters ook wil doen in 'De schandalige studententijd van Emma Mus' (18). En in zijn columns. «Maar ik ga het ook niet te lang trekken als columnist. Je moet dingen kunnen lossen in het leven en ik kan dat. Als ik om één of andere reden ooit uitschreven raak, dan heb ik hier mijn vrouw, mijn *tomaten* en courgettes. En de dieren. Er is één dier waar ik ongeloflijk veel van hou, onze hond Boef, en een hoop beesten waar ik onnoemelijk veel problemen mee heb. Je wil niet weten wat je hier in het zuiden allemaal tegenkomt en waartegen je je moet beschermen. Everzwijnen. Slangen. De hertenluisvlieg. Ik sta al de hele zomer vol met de meest merkwaardige beesten en bulten. (lacht) Maar je krijgt ook zoveel terug. Een immens levensgenot. Ik heb nog altijd geen *matching silverware*, mijn servies is een samenraapsel, mijn interieur ook. Maar er is zon, er is uitzicht, er is vrijheid. Mijn vrouw en ik, we lachen hier veel. En als ik andere mensen door het beheersen van mijn taal mee kan doen lachen... Ja, dan is het complete.»

angletex
EEN NIJW
KAL WERK
EEN NIJW
KAL WERK

Gratis

Stralen
OP ELKE LEEFTIJD

+ GRATIS SKINOVAGE Moisturizing Eye Gel-Cream BABOR

Nu in de winkel

Goed Gevoel

Alles begint bij een

Standartaar
Boekhandel

PHOS
SIMP
AMORO

& de betere krantenwinkel

OKay